

WEZENLIJKE VERTELLINGEN

Wezenlijke vertellingen

David Van Geert

2022

Beefcake Publishing

De (laatste?) ontmoeting

Op een hoge berg zit een wezen, roerloos, met de ogen dicht, op een steen. Men zegt dat wie het wezen aan het praten krijgt, verrijkt zal worden met alle beschikbare kennis in het universum.

Al zolang de geschriften ervan kunnen getuigen, hebben talloze geleerden, heersers, magiërs en occultisten uit alle hoeken van de wereld zich aan de klim van de berg gewaagd om zich die eindeloze kennis eigen te maken. Eeuwen gingen voorbij zonder dat iemand erin slaagde het wezen aan het praten te krijgen. Ontelbaar zijn diegenen die op het pad verongelukten of omkeerden omdat het zo gevaarlijk is. Even ontelbaar zijn diegenen die er wel raakten en een woord uit het wezen trachtten te puren. De ene door het schatten te presenteren, de andere door urenlang voor te lezen uit eigen intellectueel werk of eindeloze vragenreeksen af te vuren. Er waren er ook die dreigden met scherpe zwaarden of zelfs hun vrouwelijk of mannelijk lichaam aanboden, anderen riepen of huilden, biechtten... wat dan ook. Allemaal tevergeefs. Al die tijd bleef het wezen roerlozer dan de langzaam eroderende berg waarop het zich genesteld had. Tot er op een dag een vrouw, verdwaald na een lange tocht, helemaal uitgeput en verward, verzeild raakte op de top. Haar verwarring verbeterde niet toen ze het onbeweeglijke wezen opmerkte. Omdat ze de tijd nam het volledig in zich te absorberen, nam ze de heel langzame ademhaling uiteindelijk waar. Overtuigd dat het wezen haar van die berg zou kunnen helpen, ging ze ernaast zitten en

zuchtte: “Ik ben verdwaald. Ik weet niet meer waar ik vandaan kom en waar ik heen moet.”

Men zegt dat het wezen daarop de ogen opende, de vrouw aanraakte en zei: “Dan weet je genoeg,” waarna het oploste in de eeuwigheid van de berg.

Niemand weet of dit alles waar is. Het wordt gewoon verteld. Niemand heeft het wezen op de top van de berg immers aan het praten gekregen om het te vragen.